

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по подадена жалба от Пл. М. Зл., ЕГН *****, с адрес гр.София, ж.к.***, против наказателно постановление №394/29.11.2022 г., издадено от Началник на 05 РУ-СДВР, с което на основание чл.218б от НК е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, за престъпление по чл.194, ал.3, във вр. с ал.1, във вр. с чл.18, ал.1 от НК.

Жалбоподателят оспорва описаната в обжалваното НП фактическа обстановка. Навежда твърдения, че е намерил процесния телефон под брошури в ползваната от него количка в магазина, набрал последният показан номер, но никой не вдигнал, а впоследствие чакал обаждане от собственика, за да го върне, но никой не се обадил да го потърси. Тъй като три пъти след това влизал в болница за операция на двете очи, забравил за намерения телефон, докато не го потърсили от полицията, когато го предал на полицейски служители.

Жалбоподателят лично, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени процесното НП на посочените в жалбата основания.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – Началник на 05 РУ-СДВР, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юрк.Б. Стр., след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени процесното НП, като неправилно издадено. В този смисъл навежда доводи, че жалбоподателят не е крадец и в действията му няма умисъл.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административнонаказателното производство е образувано, въз основа на Постановление на СРП от 14.11.2022 г., с което е постановен отказ от образуване на досъдебно производство за престъпление от общ характер по пр.пр. №46194/2022 г. по описа на СРП, а материалите изпратени на 05 РУ-СДВР за преценка за налагане на административно наказание на жалбоподателя Зл. за деяние по чл.218б, ал.1, във вр. с чл.193, ал.3, във вр. с ал.1 от НК.

За да приеме, че е извършено престъпно деяние по чл.194, ал.3, във вр. с ал.1 от НК, прокурорът възприел следната фактическа обстановка:

На 19.09.2022 г., в гр.София, заявителката Сн. Ц. П. излязла да пазарува в магазин „Фантастико“, находящ се в ж.к.“Сухата река“, ул.“Тодорини кукли“. Докато била в посочения магазин, П. оставила мобилния си телефон марка „Самсунг“, модел „А52“, в количка за пазаруване. След като приключила с пазаруването, П. си тръгнала от магазина, но забравила да си вземе телефона от количката. Около 20 минути по-късно се сетила, че е забравила телефона си и се върнала в магазина, където поискала да се прегледат записите от видеокамерите. При преглед на същите се установило, че възрастен мъж взема телефона ѝ от пазарската количка, който в хода на

проведените общоиздирвателни мероприятия е установен в лицето на жалбоподателя Зл., като последният признал, че е намерил и взел телефона в писмени сведения, предал го доброволно и същият бил върнат на пострадалата без повреди.

За да приеме, че е реализирана хипотезата на чл.218б от НК за извършено престъпно деяние по чл.194, ал.3, във вр. с ал.1 от НК по смисъла на чл.9, ал.1 от НК, прокурорът посочил, че с оглед стойността на инкриминираната вещ, чистото съдебно минало и липсата на други образувани наказателни производства срещу извършителя, липсата на имуществени вреди, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от същия вид, поради което е налице маловажен случай по смисъла на чл.93, т.9 от НК, и при наличие на положителните и липсата на отрицателните предпоставки, предвидени в разпоредбата на чл.218б от НК, отговорността на извършителя следва да се ангажира по реда на ЗАНН.

Въз основа на горепосоченото Постановление на СРП, Началник на 05 РУ-СДВР, издал процесното НП против жалбоподателя, за това, че:

На 19.09.2022 г., около 15:20 часа, в магазин „Фантастико“, находящ се в гр.София, ул.“Тодорини кукли“ до блок 96, е отнел чужда движима вещ – 1 брой мобилен телефон марка „Самсунг“, модел „А52“, от владението на Сн. Ц. П., без нейно съгласие, с намерение противозаконно да го присвои, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.194, ал.3, във вр. с ал.1, във вр. с чл.18, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.218б от НК, наложил на жалбоподателя Зл. административно наказание глоба в размер на 100 лева.

Описаната по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена от събраните по делото гласни доказателства: обясненията на жалбоподателя Зл., които съдът кредитира с доверие, доколкото изцяло кореспондират на данните в приобщените по делото писмени доказателства; от приобщените по надлежния ред писмени доказателства – процесното НП; материалите по пр.пр. №46194/2022 г. по описа на СРП; удостоверение за заемана длъжност от АНО; както и от приложените към жалбата три броя епикризи.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице да обжалва процесното НП. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателят на 27.01.2023 г., а жалбата против него е депозирана на 02.02.2023 г., т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване, предвиден в разпоредбата на чл.59, ал.2 от ЗАНН, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледна по същество, жалбата е основателна.

Процесното НП е издадено от териториално и материално компетентен орган, съгласно представеното удостоверение за заемана длъжност от АНО,

към датата на издаване на НП, в изпълнение на делегираните му правомощия по закон, в кръга на неговите функции, по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът намира, обаче, че в процесния случай е допуснато неправилно приложение на материалния закон. При правилно установената фактическа обстановка, извършеното деяние от жалбоподателя се изразява в това, че на посочените дата, час и място, и при посочените обстоятелства, е намерил процесният мобилен телефон, собственост на пострадалата, и в продължение на една седмица не съобщил за нея на собственика, на властта или на този, който го е загубил, което осъществява съставомерните признаци от обективна страна на престъплението по чл.207, ал.1 от НК. Обясненията на жалбоподателя, че е взел намерения процесен телефон под брошури в ползваната от него пазарска количка, с единственото намерение да го върне на собственика, но не е сторил своевременно това по здравословни причини, за което ангажира писмени доказателства, не се оборват от събраните по делото доказателства, поради което съдът ги кредитира изцяло с доверие. Тези данни дават основание на съда да приеме, че осъщественото деяние е недоказано от субективна страна, доколкото не се установява по несъмнен и безспорен начин, че жалбоподателят е действал съзнателно и при пряк умисъл – да е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, да е предвиждал общественотоопасните му последици и да е целял тяхното настъпване. Налагайки санкция за него, макар и не по правилната правна квалификация, което не води до съществено изменение на обстоятелствената част, АНО неправилно е приложил материалния закон. Същевременно, горното е ограничило правото на защита на наказаното лице, доколкото последното е било лишено от възможността да разбере за какво точно престъпно деяние е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Допуснатото процесуално нарушение е съществено, тъй като също е в нарушение на принципа, залегнал в чл.2, ал.1 от ЗАНН – за законоустановеност на наказанието, което да е съответно на определеното законоустановено нарушение. Като постановено и в противоречие с този принцип, НП се явява освен неправилно, но и незаконосъобразно издадено.

Предвид гореизложеното, процесното НП следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно издадено.

По разноските:

На основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на делото – отмяна на обжалвания санкционен акт, право на разноски има жалбоподателя. Правоимащата страна не отправя изрично искане за присъждане на разноски, а и не ангажира доказателства за направени такива, поради което съдът не се произнася по този въпрос.